

ZΩΑ ΤΟΥ ΒΡΟΟΥ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

νομάζομεν συνάθως πυθμένα τῆς
θαλάσσης τὸ ἔδαφος τὸ εὐρισκόμενον
200 μ. ὑπάντην, κάτω δὲ τοῦ βάθους
τούτου ἀπαντῶμεν τὴν ζώνην τῆς ἀβύσ-
σου μέχρι 600 μ. καὶ κάτω. Τό διάστημα
τῶν δύο τούτων βυθῶν ἀποτελεῖ τὴν με-
ταβατικὴν ζώνην.

Ο διάσημος ἐρευνητής τῶν πόλων John Ross ἀνείλακυδεν ἐν ἔτει 1818 ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης τῶν πόλων ἀπὸ βάθους χλιδιών μέτρων ἔνα. ἀστέρα. (σταυρὸν τῆς θαλάσσης) ἐξ οὐ γενειν γνωστὸν ὅτι ἡ ἀβύσσος ἔχει τὰ ζῷα της. Εἰκοσιν ἐπειδή πραδύτερον ὁ Edward Forbes ἀφεύνεται τὴν ἀβύσσον συστηματικῶς τερον, ἀλλὰ δι' ἀτελῶν ἐργαλείων, διὸ καὶ ἐξηγαγεῖ τὸ συμπέραθμα ὅτι πέραν τῶν 300 μ. ἡ θάλασσα εἶναι ἀκατοίκητος. Ἐν ἔτει 1840 ὁ Lovenς ἐν Στοκχόλμῃ καὶ ὁ Lars ἐν Χριστιανίᾳ ἔθερεν ἡδην ἀποδείξεις περὶ τῆς ὑπάρχεως ζῷων εἰς σημαντικὰ βάθη τῆς θαλάσσης. Ἐν ἔτει 1854 κατὰ πρώτην φοράν εἰσέδυτεν ἡ Ζολᾶς εἰς τὸν πυθμένα τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὡκεανοῦ καὶ διὰ τῆς λευκῆς ιλύος τὴν δροιάν διέφερεν εἰς φῶς καὶ τῶν ἐν αὐτῷ περιτεχομένων Γλαυκερίων ζωφίων ἐγένετο καταθανὲς ὅτι ὁ πυθμὴν περιέχει ζῷα εἰς μέγα βάθος. Οὕτως ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἐπολλαπλασάζοντο τὰ εὐρήματα ζῷων ἐκ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης μέχρις οὐ ἐν ἔτει 1869 εἰδώλων θησαυρών διὰ τῆς κακάδας ἡ τῆς συρτῆς ζωφάρας, ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς Βισκαϊας ζῷα πολυάριθμα, ἀνήκοντα καὶ εἰς τὰ πέντε ἀσπόνδυλα βασίδεια ἐκ βάθους 2,435 ὄργυιῶν. Ἐκ τούτου οὐδεμία ὑπελείψθη ἀμφιβολία ὅτι ὁ πυθμὴν τῆς ἀβύσσου κατοικεῖται ὑπὸ πολυάριθμων ζῷων.

‘Η παρατιθεμένη εἰκὼν θαλασσίων ζώων δίδει γενικήν τινα ιδέαν των ζώων καὶ τῆς ζωῆς τῆς ἀδύσσου ἐκ βάθους 1,200—1500 μ. κάτωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Τὰ φυτά ἔλλειπον δινέντελῶν. Αὐτὸν ὅμως εἶνε τὰ ζῷα φύτα, οἵτοι τὰ διακεκλασμένα καὶ ράλλια, τὰ δόποια ὑπὸ τῶν παλαιοτέρων φυσιοδικῶν ἔχαρακτηρίζοντο ως «φυτά ἄνευ ἀνθεών, σκληρᾶς καὶ λιθώδους συστάσεως». Ο *Peyssonnel* ἐν τούτοις ἐν ἔτει 1723 ἀνεγνώρισε τὴν ζωὴν αὐτῶν φύσιν καὶ ἐν ἔτει 1727 ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῶν Παρισίων διατριβὴν, ὑποστηρίζουσαν τὴν ιδέαν ταῦτην. Ο *Hæcumur*, εἰσηγητής ἐπὶ τῆς διατριβῆς ταῦτης, ἔχαρακτήρισε τὴν ἀνακάλυψιν ως παράδοξον πλάνην. Τὰ ζῷα φύτα λοιπὸν ταῦτα, τὰ δόποια σύμερον σύγκαταριθμοῦνται ἀναμφισβητήτως μετὰ των ζώων, ἀποτελοῦσι τὰ δάσον τῶν βυθῶν καὶ σχηματίζουσι διακεκλαδισμένα σώματα διὰ τῶν κορμῶν καὶ τῶν κλάδων τῶν δόποιων ἀναρριχῶνται διάφορα καρκινοειδῆ ζῷάρια. Καὶ δὲν εἶνε μέν τὰ κοράλλια ταῦτα γνήσια, ἀλλὰ ἔχουσιν φωλιὰ σχήματα καὶ εἶνε ἀξιοπαρατήρια διότι τινὰ ἐξ αὐτῶν ἔχουσι τὴν ιδιότητα νὰ λάμπωσι διὰ λευκοῦ, τὰ δὲ διάτιθον, τὰ δὲ διὰ κυανοῦ χρώματος. Καὶ λάμπουσιν οὐχὶ οἱ κορμοὶ καὶ οἱ κλάδοι, ἀλλὰ τὰ ζῷάρια, τὰ μικρά, τὰ ἐπικαθήμενα δίκην μικρῶν ἀν-

θέων ἐπὶ τῶν μικρῶν κλάδων, ὡς φαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ κάτω καὶ δεξιὰ. Θὰ εἰνε δὲ ὠραιότατον θέαμα ὅταν ἐφ' ὀλοκλήρου τοιούτου τινὸς ζωφυτικοῦ δένδρου τρεμοδεύνουσιν ἐπὶ τῶν κλάδων αἱ πολύχροοι αὔται φλόγες. Εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς εἰκόνος βλέπομεν καὶ ἄλλα ζωόφυτα, τοὺς σπόρους, γυναικίων, ἰδίως δὲ τὸ εἶδος Εὐπλακος (*Euplectella*) ἢ καὶ λάθιον τῆς Ἀφροδίτης. Ἐπειδὴ δὲ οἱ σπόργοι οὗτοι δινίστανται ἐκ βελονῶν ἐκ πυριτικοῦ ὀξέως, ἥτοι υαλίνων, δυνάμεθα νάθεωρησωμεν αὐτοὺς ὡς τὰ κρυστάλλινα παλάτια τῶν ἐντός αὐτῶν κατοικούντων καρκινίδιων, ὃν τίνα φαίνονται καὶ ἐπὶ τῆς εἰκόνος.

Κάτωθεν τούτων βλέπομεν ἀπεικονίσμένα τὰ θαλάσσια κρίνα διτίνα ἔχουσιν ἀπιοριδῆ μορφὴν καὶ διάφορα χρώματα, ὅπως τὰ ἄνθη τῶν λειμόμνων, πορφυρᾶ, κίτρινα, λευκὰ ἢ καὶ πράσινα. Πλησίον αὐτῶν εὑρίσκονται οἱ συγγενεῖς αὐτῶν, οἱ θαλάσσιοι ἀστέρες.

Οἱ ἀστέρες οὗτοι λάμπουσιν ἐντὸς τοῦ βυθοῦ, ἐνεκα δὲ τούτου ὁ Νορβηγὸς ποιητὴς Asbjörnsen διτὶς ήλιενσεν αὐτοὺς κατὰ τὸ 1850 τοὺς ὄντος μασθίας Brisinga κατὰ τὸ κόσμημα τῆς θεᾶς Freye τῆς νορβηγικῆς θεοδολογίας, τὴν ὁποίαν ἔκλεψεν ὁ Λόκη, καὶ ἔκρυψεν εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. (*Ἡ Βρισίγγα* ἡ εὐγενῆς (*Brisinga elegans*) εὑρίσκεται εἰς τὰ κάτω τῆς εἰκόνος δεξιῶ).

Ἐάν δὲ ρίψωμεν γενικὸν βλέμμα ἐπὶ τῶν σπόργγων τούτων, τῶν κοραλίων καὶ τῶν κρυσταλλίνων παλατίων θὰ ἴδωμεν διὰ ἀπαντα χαρακτηρίζονται διὰ τὸ σύμμετρον καὶ στρογγύλον τῆς μορφῆς αὐτῶν, γρᾶγμα τὸ ὅποῖον δὲν εὑρισκομεν εἰς τὰ αὐτά δοῦτα τὰ εὑρισκόμενα εἰς μηκόρα βάθον. Ὁμοιάζουσι μᾶλλον μὲ τὰ δένδρα κοιλάδος προφυλαγμένης ἀπὸ τῶν ἀνέμων, ἐνῷ αἱ ἐλάται καλαίπτουσαι εἰπεῖτων δρέων κάμπτονται ὑπὸ τῶν θυελλῶν καὶ τῶν ἀνέμων ὅπως καὶ τὰ ζωάρια τῶν φυχῶν μερῶν τῆς θαλάσσης ὑπὸ τῆς πλήξεως καὶ τοῦ δαρμοῦ τῶν κυμάτων, διότι τὰ κύματα δέν μαίνονται εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, ἡ δὲ ταραχὴ τοῦ ὑγροῦ στοιχείου, ἡ καταποντίζουσα ὀλόκληρα σκάφη, δὲν φθάνει μέχρι τῆς ἀβύσσου. Ἐνταῦθα ἡ κυκλοφορία τῶν ὑδάτων τελεῖται βραδεῖα, σχεδὸν ἀπαρατήρητος ἀπὸ τῶν ψυχρῶν πόλων πρὸς τὸν ἰσημερινόν. Μὴ νομίσῃ ὅμως τις διὰ ἔνεκα τούτου ἐπικρατεῖ εἰρήνην εἰς τὰς ὑδέμους ταύτας χώρας, διότι καὶ ἐνταῦθα μαίνεται ὁ πόλεμος ὅπως καὶ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ὃπου ὑπάρχουσι ζῶντα δοῦτα, ἥτινα εἶνε ἡ ναγκασμένα νὰ ἀγωνίζωνται τὸν περὶ ὑπάρχεις ἄγνα.

Σπυρίδων Μηλεαράκης

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἐκ τῶν τοῦ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΙ

H Μουσική!.... Τί είνε ή Μουσική;... Διατί προκαλεῖ παρά τοῖς ἀνθρώποις τοιαύτας ἐντυπώσεις;.... Ισχυρίζονται δτι, συγκινοῦσα αὐτήν, ἔξυπνει τὴν ψυχήν. Ψεῦδος καὶ βλακεία!

‘Η ἐντύπωσις ἡν προξενεῖ, εἰνε ἰσχυρά, ἀναμφισβόλως, ἀλλὰ καθόδου δύναμαι νὰ κρίνω ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ μου δὲν ἔξυψόνει διόδου τὴν ψυχήν. Δὲν τὴν ἔξυψόνει, ἀλλὰ καὶ δὲν τὴν καταβιδάζει. Ἀπλῶς, τὴν ἐρεθίζει, τὴν διεγείρει. Κατὰ ποιὸν τρόπον νὰ σᾶς τὸ ἔξυγήδω; ‘Η Μουσική, δύον ἀφορᾶ ἐμέ, μὲ κάμνει νὰ λησμονῶ τὰ πάντα, νὰ λησμονῶ τὸν ἑαυτόν μου ἀκόμη, νὰ λησμονῶ αὐτὴν τὴν ὑπόστασιν μου, τὴν ἀληθῆ. Μὲ κάμνει νὰ πιστεύω εἰς ὅ, τι δὲν πιστεύω, νὰ ἐννοῶ ὅ, τι δὲν ἐννοῶ. Νοῦ δίδει δύναμίν τινα, ἰσχύν τινα, ή ὅποια δὲν μοῦ ἀνίκει πραγματικῶς. ‘Η ἐντύπωσις ἡν προξενεῖ ἐπ’ ἐμοῦ εἰνε ἀνάλογος πρὸς τὴν χασμημάτος ἢ τοῦ γέλωτος· συχνότατα, δταν βλέπω κανένα νὰ χασμάται, χασμῶμαι κ’ ἔγω, δταν ἀκούω κανένα νὰ γελᾷ, γελῶ κ’ ἔγω αὐτογάτως — φαινόμενον συνηθέστατον. Αἱ λοιπόν! Παρομοίως καὶ ἡ μουσική μὲ μεταφέρει εἰς τὴν πνευματικὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὅποιαν εὐρίσκετο ἐκεῖνος ὅποιοι τὴν ἔγραψε. Μιγγύω τὴν ψυχήν μου μὲ τὴν ἴδικήν του, καὶ τὸν ἀκολουθῶ ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο αἰσθημα. Πώς καὶ διατί συμβαίνει τοῦτο; Ἀγνοῶ. Ὁ μουσικός, δ συνθέτης, ἔγνωριζεν ἀναμφισβόλως πόθεν προήρχετο ἡ πνευματικὴ αὐτὴ κατάστασις, ἡ ψυχικὴ αὐτὴ διάθεσις, εἰς ἣν διετέλει γράφων τὸ μουσικὸν τεμάχιον δπερ μὲ συγκινεῖ, καὶ ἡ πνευματικὴ αὐτὴ κατάστασις, ἡ ψυχικὴ αὐτὴ διάθεσις είχε δι’ αὐτὸν κάποιον νόημα, κάποιον λόγον ὑπάρξεως, ἐνῷ δι’ ἐμὲ δὲν ἔχει κανένα. Καὶ ίδου διατὶ ἡ Μουσικὴ προκαλεῖ διέγερσιν, ἐρεθισμὸν ἀνευ ἀποτελέσματος. Τὰ στρατιωτικὰ ἐμβατήρια μᾶς κάμνουν νὰ βαδίζωμεν ἐρρύθμως, τὰ μέλη τῶν χορῶν μᾶς κάμνουν νὰ χορεύωμεν, οἱ iεροὶ ὕμνοι μᾶς ὀδηγοῦν εἰς τοὺς βωμοὺς ἢ τοὺς ναούς, αὐτὸς εἰνε ὁ σκοπός των καὶ αὐτὸς εἰνε τὸ ἀποτέλεσμα, δπερ φέρουν. ‘Αλλ’ εἰς τὴν ἄλλην Μουσικήν, διέγερσις, διέγερσις καθαρά, ἐρεθισμὸς ἀπλοῦς, ἐρεθισμὸς γωρίς σκοπόν. Καὶ ἔξ αὐτοῦ προέρχονται οἱ κίνδυνοι οὓς ἐνέχει καὶ αἱ φοβεραὶ πολλάκις συνέπειαι της. Ἐν Κίνᾳ ἡ μουσικὴ εἰνε μονοπάλιον τῆς κυβερνήσεως, καὶ τοιαύτη ἐπρεπε νὰ εἰνε παντοῦ. Εἶνε λογικὸν νὰ εἰνε ἐλεύθερος οἰօσδήποτε νὰ ἐμπορῇ νὰ ὑπνωτίζῃ διὰ τῆς μουσικῆς τοὺς δλλούς καὶ νὰ ἐπιτυγχάνῃ ἐπειτα παρ’ αὐτῶν ὅ, τι θελήσῃ; Καὶ ὁ μάγος αὐτὸς, καὶ ὁ γόνος οὗτος, νὰ εἰνε αἴφνις ἐπὶ παρατείγματι ὁ πρῶτος τυχών, ὁποιονδήποτε ἀνήθικον δν! Σήμερον παρὰ τοῖς πεπολιτισμένοις λαοῖς ἡ μουσικὴ εἰνε τρομερὸν δπλον εὐρισκόμενον εἰς τὰς χεῖρας καθενός... Γπάρχουν πλῆθος μουσικῶν συνθέσεων, τεμαχίων, τὰ δποῖα διεγείροντα εἰς τοιοῦτον βαθμόν, προκαλοῦν τοιαῦτα συναισθήματα, ὅστε ποτὲ δὲν ἐπρεπε νὰ εἰνε ἐπιτετραμμένον νὰ τὰ παιζουν δημοσίᾳ, εἰς δημητρεῖς καὶ εἰς συναθροίσεις οἰκογενειακάς, ἢ ἄλλας τῆς συνήθους ζωῆς, καθ’ ἥν ἀκριβῶς στιγμὴν ἔχετε τρογύρω σας ἔνα σωρὸν κυριῶν ἔξωμων καὶ ἐκστήθων . . . Ποῦ ἡκούσθη τοιαῦτα συνθέσεις, ἢ «Σονάτα τοῦ Κούρτσεο λ. χ. τοῦ Βετόβεν ἢ πλεῖσται